

man vil det saameget mindre, som det dog sandeligen vilde være et aldeles sært og mærkeligt Tidens Tegn, om Hans Majestæts Repræsentant, den absolute souveraine Magts Repræsentant i Slesvig, skulde i et Anliggende som dette give en liberalere, mere fristudet Lov, end vor nye constitutionelle Forfatning skulde kunne tilstede. Jeg troer, at Alt, hvad der fremkommer fra Folkethinget, som ikke er i fuldkommen Lighed med denne slesvigiske Bestemmelse maa forkastes og afvises, lad da længe nok Forslaget Fremme til Lov maa skee blive standset. Dette Unde vil jeg for mit Bedkommende ikke sætte i Lighed med den, jeg vil ikke kalde det Banære, men jeg vil kalde det det forunderlige Skin, som derved vilde falde paa Danmarks Folkerepræsentation, dersom man lod sig nøie med en mindre liberal Lov. Jeg for mit Bedkommende vil derfor til det Øverste holde paa, at idetmindste den af Hans Majestæts Repræsentant i Slesvig etablerede Lovregel ogsaa bliver Regel her. Det er med disse almindelige Bemærkninger, og idet jeg iøvrigt slutter mig til hvad der allerede er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning), at jeg ikke skal modsætte mig Sagens videre Fremme.

Jesperen: I det jeg skal slutte mig til, hvad de to foregaaende ærede Talere have ytret, skal jeg iøvrigt gjøre nogle Bemærkninger om det Princip, hvorfra denne Lov gaar ud. Det er jo et Afsløsningsprincip, hvorefter Enhver, som eier eller maa sættes i Klasse med Gier, skal være berettiget til at afløse den Jagtret, som en Anden har havt paa hans Grund. Nu troer jeg, at det maa erkendes, og det er ogsaa, saavidt jeg mindes, udtalt i Motiverne, at, hvad der skal afløses, er kun den egentlige Pengeværdi af Jagten, men ingen anden indbildt Værdi, intet Liebhaberi eller noget Lignende, men saa vil jeg tillade mig at spørge enhver kyndig Mand, om Jagten da virkelig har nogen Pengeværdi, det vil sige, om der er nogen Mand, som driver Jagt med et virkelig Pengeudbytte, thi saaledes maa Spørgsmaalet stilles, og det er ikke nok at spørge, hvad kan en Mand faae for at bortforpagte Jagtretten paa sin Grund. Den Værdi, her er Spørgsmaal om, det er, hvad kommer der

ud af at drive Jagt; lader os see hen til vor Finantslov fra iffor, hvoraf det fremgik, at Staten, som jo har store Strækninger, hvorpaa den kan lade Jagten drive, kun har 1 Rbd. Udbytte af Jagten paa disse Strækninger, og jeg tør vel, efter de Vittringer, som faldi her i Thinget, og den Berigtigelse, som Budgettet der undergik, saavel som efter det nærværende Budget, sige, at Staten driver Jagten med en Beforsning af omtrent 11,000 Rbd. Det er det Resultat, som enhver Jagteier, som driver Jagt i stor Udstrækning, vil komme til, han vil see, at det er kun med et stort Pengetab, at han driver den og at det er kun et Liebhaberi, han tilfredsstiller. Lad ham søge i Soven, hvormed Skade Bildtet der anretter, lad ham see efter paa sine Marker og dem, som han kalder sine Bonders Marker, og lad ham saa beregne, hvad Udbyttet er af denne Herlighed. — Jagten kan, i et Land som vort, ikke drives med nogen Fordeel; hvor den skal afløse Pengesfordeel, maa det være hos de Menneffer, som leve et Nomadely; det er dem, om hvem vi læse i Geographien, at de leve af Jagt og Fiskeri og lignende Ting (Latter!) fordi de ikke have dyrkede Marker. Jeg har i mit Liv kun kjendt en eneste Mand, som drev Jagt med et virkelig Pengeudbytte, og det var en Mand, som netop førte et saadant Nomadely, det var en af de saakaldte Rakkere eller Ratmænd i Jylland; han havde en Mynde, hvormed han — han havde ikke selv Marker — men hvormed han foer omkring paa alle Andres Marker, og han behøvede ikke engang at skyde, thi hans Mynde kunde tage alle de Hare, den fik Spor paa. Det er vel ikke et saadant Liv, vi skulde føre Folket tilbage til. Men, vil man sige, Jagtretten har dog altid været en særegen Rettinghed, lad os see efter i vor Lovgivning, saa ville vi finde, at den altid er betragtet som noget Særegent, Noget, der var en Eiendom for sig selv. Jeg vil bede Dem, mine Herrer! lad os ikke formeget drage Fortidens Lovgivning om Jagten frem for vore Dine, thi derved komme vi kun til at blotte vore Forfædres Skændsel; lad os hellere see at glemme den Tid, da man huggede Hundene paa Benene, for at de maatte faae Lov til at gaae paa Beiene, den Periode, da man satte Livsstraf for